

Sygn. akt: I C 737/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Krystian Szelaąg
-----------------	-------------------------

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2023 r. w Olsztynie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z **powództwa S. C.**

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

w trybie art. 224 § 3 k.p.c.

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda S. C. kwotę 75.000 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych 00/100) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda S. C. kwotę 3.135,51 zł (trzy tysiące sto trzydzieści pięć złotych 51/100) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,

III. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

IV. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda S. C. kwotę 17.970,43 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sędzia Krystian Szelaąg

UZASADNIENIE

Powód S. C. pozwem z dnia 19 grudnia 2019 r.

(data wpływu) wobec pozwanego A. (...) Towarzystwo (...)

i (...) S.A. z siedzibą w W., zażądał:

1. zasądzenia na jego rzecz kwoty 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i cierpienia, jakich doznał w wyniku wypadku drogowego z dnia 15 sierpnia 2018r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15 grudnia 2018r. do dnia zapłaty,

2. zasądzenia na jego rzecz kwoty 40.160,92 zł tytułem odszkodowania za szkodę jaką doznał w wyniku wypadku drogowego dnia 15 sierpnia 2018r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15 grudnia 2018r. do dnia zapłaty,
3. ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku drogowego mającego miejsce w dniu 15 sierpnia 2018r., które mogą się ujawnić w przyszłości po stronie powoda,
4. zasądzenia na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 15 sierpnia 2018r. na skrzyżowaniu drogi krajowej nr (...) z drogą wojewódzką nr (...), na wysokości miejscowości P. M. C. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do zderzenia pojazdów w wyniku czego S. C. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia twarzy z otarciem naskórka, rany napletka, otwartego złamania kości ramiennej lewej, otwartego złamania kości piszczelowej lewej, otwartego złamania obu kości przedramienia prawego skutkującego naruszeniem narządu ruchu trwającym znacznie dłużej niż 7 dni. W związku ze zdarzeniem w stosunku do M. C. Sąd Rejonowy w Olsztynie warunkowo umorzył postępowanie karne na okres próby jednego roku. Ponadto orzekł obowiązek zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 10.000 zł. Powód podał, że pojazd kierowany przez M. C., w dniu zdarzenia objęty był polisą nr (...) u pozwanego. Pozwana potwierdziła swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2018r. Powód wskazał, że na mocy decyzji z dnia 5 marca 2019r. oraz 3 czerwca 2019r. pozwany wypłacił łącznie 26.336,48 zł, na którą składały się: zadośćuczynienie i odszkodowania łącznie 13.168,24 zł, bezsporna kwota 10.000 zł, świadczenie w kwocie 3.168,24 zł. W ocenie strony powodowej wypłacone dotychczas przez pozwanego kwoty są rażąco zaniżone. Z tego względu wnosi o przyznanie dodatkowej kwoty tytułem zadośćuczynienia w wysokości 150.000 zł. Powyższa kwota została pomniejszona o już przyznane, na etapie postępowania likwidacyjnego, zadośćuczynienie.

Powód wskazał, że po wypadku przebywał w szpitalu od 15 do 24 sierpnia 2018r. W dniu wypadku przeszedł wielogodzinną, skomplikowaną operację, w której dokonano zamkniętej repozycji ze stabilizacją gwoździami śródszpikowymi, pętlami tytanowymi oraz płytami. Podczas pobytu w szpitalu otrzymywał silne leki przeciwbólowe oraz ułatwiające zasypianie. Przez okres około 3 miesięcy powód leżał w łóżku, nie wstawał do toalety, trzeba było wykonywać przy nim wszelkie czynności. Powód podniósł, iż w wyniku doznanych obrażeń wymagał 24 godzinnej opieki przez pierwsze 2 miesiące. Opiekę sprawowała żona. Powód podał, że już po 3 dniach od wyjścia ze szpitala rozpoczął rehabilitację. Do dnia dzisiejszego uczęszcza na rehabilitację do Centrum (...) i specjaliści, która finansowana jest z zakładu pracy. Kolejny zabieg powód przeszedł 26 października 2018r., bowiem w lewym ręku doszło do wykręcenia się śruby stabilizującej gwoździ śródszpikowy.

Dalej powód podał, że do chwili obecnej nie potrafi zapomnieć o zdarzeniu i skutkach jakie w jego życiu wywołał ten wypadek. Z uwagi na strach i obawę o własne życie nie odważył się wsiąść na motor. Boi się także poruszać samochodem. Wskazał, iż do chwili obecnej jest pod kontrolą lekarzy, korzysta z rehabilitacji. Powód podniósł, iż nigdy nie wróci do formy sprzed wypadku, nigdy nie będzie mógł wrócić do uprawianego sportu. Do czerwca 2019r. poruszał się o kuli, co ograniczało jego możliwości ruchowe. W wielu czynnościach musiał korzystać z pomocy innych osób.

Powód podkreślił, że przed zdarzeniem był zdrowym mężczyzną, prowadził aktywny tryb życia, uprawiał crossfit i biegi z przeszkodami. Przynależał do nieformalnego zrzeszenia (...). Powód uczestniczył w treningach 2 razy w tygodniu, wraz ze swoim młodszym synem, którego zaraził pasją.

Jak podaje powód, wskutek wypadku doznał szeregu cierpień w sferze psychicznej, w postaci lęków przed poruszaniem się pojazdami mechanicznymi. Porzucił pasję jeżdżenia na motorach. Każdego dnia myśli o wypadku, o którym dodatkowo przypominają mu wyczuwalne pod skórą blachy i śruby.

W związku z zaistniałym zdarzeniem powód domaga się przyznania odszkodowania w łącznej kwocie 40.160,92 zł, na którą składają się:

- koszty paliwa: 300,76 zł,
- koszty opieki: 30.168 zł,
- utracone dochody: 9.962,16 zł.

Powód podał, że przez pierwsze 90 dni wymagał opieki w wymiarze 16 godzin dziennie. Przez okres kolejnych 90 dni powód wymagał 6 godzin dziennie opieki. Łącznie daje to 1980 godzin. Za godzinę przyjęto koszt 1 godziny usług opiekuńczych wskazanych w Uchwale nr XLVIII/943/18 Rady Miasta O. z dnia 15 czerwca 2018r., stawka godzinowa wynosi 18,10 zł. W związku z powyższym łączna kwota wynosi 35.838 zł. W sprawie bezsporne jest to, iż powód wymagał opieki przez 180 dni. Sporna zostaje kwestia godzin i stawki. S. C. wskazał, że przebywał na zwolnieniu lekarskim od 15 sierpnia 2018r. i następnie na zasiłku rehabilitacyjnym do dnia 11 czerwca 2019r. W związku z powyższym doszło po stronie powoda do utraty dochodu w kwocie 9.692,16 zł.

W niniejszej sprawie powód dochodzi odsetek od dnia po upływie 30 dnia od dnia zgłoszenia szkody, czyli od dnia 15 grudnia 2018r. do dnia zapłaty w zakresie zadośćuczynienia i odszkodowania (pozew k. 4-17).

W odpowiedzi na pozew **pozwany (...) S.A. z siedzibą w W.** wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych wraz z opłatą od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu przyznał, że S. C. był uczestnikiem wypadku komunikacyjnego w dniu 15 sierpnia 2018r. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność w sprawie oraz ustalił i wypłacił powodowi łączną kwotę 26.336,48 zł. Powodowi przyznano następujące kwoty:

- 28.000 zł tytułem zadośćuczynienia,
- 5.670 zł tytułem zwrotu kosztów opieki,
- 2.666,48 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Przyznana kwota została pomniejszona o 10.000 zł zasądzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 24.04.2018r.

Pozwany w całości zakwestionował żądanie pozwu. Wskazał na następujące okoliczności sporne:

1. rozmiar krzywdy doznanej przez powoda;
2. wysokość adekwatnego zadośćuczynienia;
3. data naliczania odsetek od kwoty zadośćuczynienia;
4. zasadność roszczenia odszkodowawczego (sporny okres i wymiar godzinowy sprawowania opieki, stawka za godzinę opieki, koszt dojazdów do placówek medycznych oraz kwota tytułem utraconego zarobku).

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, iż zadośćuczynienie pieniężne powinno cechować się umiarkowaniem. Oznacza to, że z jednej strony musi przedstawiać dla poszkodowanego wartość ekonomicznie odczuwalną i nie może stanowić kwoty symbolicznej, a z drugiej strony powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. W ocenie pozwanego u powoda nie wystąpiła krzywda uzasadniająca przyznanie dodatkowej rekompensaty w kwocie 150.000 zł, bowiem leczenie powoda zostało już zakończone. Podniósł, że powód wrócił w czerwcu 2019 r. do obowiązków zawodowych, które wykonywał przed wypadkiem. U powoda nie wystąpiło trwałe kalectwo, poczucie nieprzydatności społecznej czy bezradność życiowa. Pozwany podkreślił, że powód nie przedłożył żadnej dokumentacji poświadczającej, aby podjął leczenie psychologiczne lub psychiatryczne pozostające w związku ze zdarzeniem z dnia 15 sierpnia 2018r. W ocenie

strony pozwanej niezasadne jest także dochodzenie odsetek od żądanej kwoty zadośćuczynienia za czas poprzedzający wyrokowanie.

Pozwany zakwestionował twierdzenia powoda odnośnie zakresu potrzebnej opieki. Przyznał konieczny wymiar sprawowania opieki przez 6 h w okresie szpitalnym (90 dni) oraz 3 h w kolejnych 90 dniach, z zastosowaniem stawki 7 zł/h. Zakwestionował także roszczenie powoda o zwrot kosztów dojazdów do placówek medycznych. Jego zdaniem powód nie udowodnił liczby przejazdów oraz poniesionych z tego tytułu kosztów. Zakwestionował także wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu utraconego dochodu. Podkreślił, iż w ramach utraconego dochodu, powód może domagać się wyłącznie kwot netto, a nie brutto.

W ocenie strony pozwanej żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego względem powoda na przyszłość także nie jest uzasadnione i udowodnione. Powód, zgodnie z art. 189 k.p.c. zobowiązany jest wykazać interes w uzyskaniu takiego rozstrzygnięcia (odpowiedź na pozew k. 342-346).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 sierpnia 2018 r. na skrzyżowaniu drogi krajowej nr (...) z drogą wojewódzką nr (...) na wysokości miejscowości P., M. C. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem O. (...) o nr rej. (...) i wjeżdżając na skrzyżowanie z drogi wojewódzkiej nr (...) gdzie zamierzał wykonać manewr skrętu w lewo i nie ustąpił pierwszeństwa S. C., kierującemu motocyklem marki B. o nr rej. (...) jadącemu drogą krajową nr (...) prosto przez skrzyżowanie, doprowadzając do zderzenia pojazdów w wyniku czego S. C. doznał obrażeń ciała skutkujących naruszeniem narządu ruchu trwającym znacznie dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 24 kwietnia 2019 r., w sprawie o sygn. akt II K 375/19, wobec oskarżonego M. C., postępowanie karne warunkowo umorzono na okres próby jednego roku, nałożono na niego obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. C. kwoty 10.000 zł w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku.

(okoliczności bezsporne, przyznane przez strony, a nadto dowód: wyrok SR w Olsztynie z dn. 24.04.2019r., sygn. akt II K 375/19 k. 23)

Sprawca wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie zawartej umowy z (...) S.A. z siedzibą w W., o nr 2017- (...).

(okoliczność bezsporna)

Po wypadku powód został przewieziony karetką pogotowia do Wojewódzkiego Szpitala (...) w O., gdzie stwierdzono u niego wieloodłamowe otwarte II stopnia złamanie trzonu kości piszczelowej lewej z przemieszczeniem odłamów, otwarte I stopnia złamanie trzonów kości promieniowej i łokciowej prawej z przemieszczeniem odłamów, otwarte I stopnia złamanie dalszej części trzonu kości ramiennej lewej z przemieszczeniem odłamów, stłuczenia twarzy z otarciem naskórka oraz rany napletka. U powoda wykonano zamkniętą repozycję i stabilizację gwoździem śródspikowym trzonu kości ramiennej lewej i trzonu kości piszczelowej lewej oraz otwartą repozycję i stabilizację płytami złamania kości przedramienia prawego. Bezpośrednio po zdarzeniu powodowi podawano środki, takie jak fentanyl, morfina, exacyl. Powód został wypisany ze szpitala w dniu 24 sierpnia 2018r. z zaleceniem dalszego leczenia ambulatoryjnego.

W dniu 17 października 2018r. powód został poddany zabiegowi usunięcia śruby ryglującej. Śrubę usunięto w całości. Powoda wypisano ze szpitala w tym samym dniu.

Powód korzystał z usług poradni urazowo-ortopedycznej w dniach: 29.08.2018r., 16.10.2018r., 22.11.2018r., 07.12.2018 r. Nadto, korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych. W okresie od dnia 17 stycznia 2019r. do 22 maja 2020r.

powód uczęszczał na rehabilitację do Centrum (...). Program terapii obejmował: poprawę zakresu ruchomości, terapię mięśniowo-powięziową, mobilizację żeber, obojczyków oraz 3 przepon w celu wyrównania systemu, ćwiczenia stabilizacji głębokiej, pracę na podstawowych wzorcach ruchowych dnia codziennego, ćwiczenia propriocepcji i wytrzymałości L kD i L KG, kinesiotaping. Powód uczestniczył także, w okresie od 03.05.2019r. do 26.05.2019r., w rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS

(dowód: dokumentacja medyczna powoda k. 24-162, raport rehabilitacyjny k. 381-382, karta wizyty k. 383-387, informacja o przebytej rehabilitacji k. 401-405)

Powód po wypadku miał unieruchomione dwie ręce i lewą nogę. Podczas pobytu w szpitalu powód wymagał stałej opieki i pomocy przy czynnościach takich jak mycie, karmienie, przebieranie. Wymagał także wsparcia psychicznego, był zdołowany. Skarżył się na ból całego ciała. Zarówno w czasie hospitalizacji, jak i po jej zakończeniu powód przyjmował leki przeciwbólowe. Rozpoczął rehabilitację, na którą wozila go jego żona. Po opuszczeniu szpitala (...) zajmowała się jego żona oraz doraźnie matka i teściowa. Powód wymagał stałej opieki. Wymagał karmienia, pomocy przy zmianie pozycji w łóżku, pomocy przy załatwianiu potrzeb fizjologicznych w łóżku. Konieczne było także podanie mu leków, zmiana opatrunków i smarowanie ran. Stan ten trwał około trzech miesięcy. Powód do dnia dzisiejszego odczuwa silny ból lewej nogi, kolana i rąk. Widoczne są u niego ślady zdarzenia w postaci licznych blizn. Powód nie korzystał z opieki psychologa ani psychiatry.

Przed wypadkiem powód uprawiał biegi przełajowe, do których już nie powrócił, grał w piłkę, uprawiał crossfit, jeździł na rowerze. Wcześniej na nic nie chorował. Obecnie nie może podnosić ciężkich rzeczy, nie uprawia sportu, kuleje. Nie jest w stanie samodzielnie przynieść zakupów. Wrócił do pracy zawodowej w czerwcu 2019 r. Powód jest dyrektorem w firmie. Jako środek transportu służy mu samochód.

(dowód: zeznania świadków: B. D. k. 377-377v., J. G. k. 377v.-378, J. C. k. 378-378v., przesłuchanie powoda k. 378v.-379v.)

W wyniku wypadku powód przebywał na długotrwałym zwolnieniu lekarskim od 15 sierpnia 2018r. do 11 września 2019r. Utracił z tego tytułu dochody w łącznej kwocie 404,75 zł netto.

(dowód: zaświadczenie o dochodach k. 607)

W związku z przebyтым urazem, wizytami u lekarzy oraz konieczną rehabilitacją, powód poniósł koszty paliwa w łącznej kwocie 300,76 zł.

(dowód: faktura k. 184)

Stały uszczerbek na zdrowiu powoda wynikający z dostępnej dokumentacji medycznej, oceniony na podstawie załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r., w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, wynosi:

1. wieloodłamowe otwarte II stopnia złamanie trzonu kości piszczelowej lewej z przemieszczeniem odłamów – poz. 158/a – 5%;
2. otwarte I stopnia złamanie trzonów kości promieniowej i łokciowej prawej z przemieszczeniem odłamów – poz. 123/a – 6%;
3. otwarte I stopnia złamanie dalszej części trzonu kości ramiennej lewej z przemieszczeniem odłamów – poz. 113/a – 5%;
4. uszkodzenie ścięgna mięśnia podłopatkowego lewego (potwierdzone badaniem USG) – poz.114/b – 5%.

Powód wymaga stałej rehabilitacji usprawniającej, rehabilitował się około 1,5 roku. Dolegliwości bólowe S. C. określić można jako średniego stopnia, trwające około 6 miesięcy. Pacjent wymagał pomocy i opieki osób trzecich przez około 6 tygodni, po około 3 godziny dziennie. Rokowania prognoz zdrowotnych na przyszłość, możliwości powrotu do stanu zdrowia sprzed wypadku są pomyślne. Powód wrócił do pracy na tym samym stanowisku. Zakończył leczenie ze skutkiem zadawalającym. S. C. może powrócić do aktywności sportowej o charakterze amatorskim, z dostosowaniem rodzaju aktywności do dolegliwości. Brak jest przeciwwskazań do uprawiania sportu. Powód nie wymaga specjalnego przystosowania miejsca pracy, może prowadzić samochód z manualną skrzynią biegów, a także brak jest przeciwwskazań do przebywania w pozycji siedzącej. Ograniczenia w zakresie ruchomości w stawach biodrowych wynikają z samoistnej choroby zwyrodnieniowej stawów biodrowych i nie mają związku z przedmiotowym zdarzeniem.

(dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, (...) k. 447-452, opinia uzupełniająca k. 528-530, opinia uzupełniająca II k. 552-553, opinia uzupełniająca III k. 574)

W związku z doznany urazem, u powoda nie doszło do stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie schorzeń neurologicznych. U powoda nie występują neurologiczne następstwa wypadku. Uraz z dnia 15 sierpnia 2018r. nie spowodował stałych ani długotrwałych neurologicznych następstw.

(dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii G. P. k. 476-478)

Pismem z dnia 8 listopada 2018 r. powód zgłosił szkodę i wniósł o wypłatę następujących świadczeń:

- 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- 40.000 zł tytułem odszkodowania.

(dowód: zgłoszenie szkody k. 177-179)

Decyzją z dnia 11 grudnia 2018 roku pozwany przyznał powodowi bezsporną kwotę świadczenia w wysokości 10.000,00 zł.

Kolejną decyzją, z dnia 15 sierpnia 2018r roku, pozwany przyznał na rzecz powoda świadczenie w łącznej kwocie 36.336,48 zł, która obejmowała:

- zadośćuczynienie za krzywdę – 28.000,00 zł,
- koszty opieki – 5.670,00 zł,
- koszty leczenia – 2.666,48 zł.

Pozwany dokonał potrącenia 50% odszkodowania – 13.168,24 zł oraz bezspornej kwoty 10.000,00 zł, która została wypłacona decyzją z dnia 11.12.2018r.

Decyzją z dnia 3 czerwca 2019r. pozwany przyznał powodowi dodatkowe świadczenie w kwocie 3.168,24 zł.

(dowód: przyznanie świadczeń k. 180-180v., k. 181-182, k. 182v.-183)

Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zasługuje na uwzględnienie w części.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości nie kwestionowano.

Sąd uwzględnił zeznania świadków B. D., J. G. oraz J. C., uznając je za wiarygodne i konsekwentne. Zeznania odnosiły się do rozmiaru krzywdy doznanej przez powoda wskutek wypadku. Za wiarygodne przyjęto zeznania powoda.

Sąd dopuścił dowody z opinii biegłych: z zakresu neurologii w osobie G. P. oraz z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii, w osobie A. M.. W ocenie Sądu opinie są rzetelne, jasne, nie zawierają sprzeczności ani luk. Biegli w sposób przekonujący uzasadnili wnioski zawarte w opiniach. Do opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii powód składał zastrzeżenia. Biegły przedłożył dwukrotnie opinie uzupełniające, które to w ocenie Sądu są rzetelne, jasne, nie zawierają sprzeczności ani luk, wobec czego Sąd pominął wniosek powoda z pisma procesowego z dnia 6 marca 2023r. (k. 592 akt sprawy) w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, ortopedii i traumatologii. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego doprowadziłoby do niepotrzebnego przedłużenia postępowania. Ponadto biegły w sposób merytoryczny ustosunkował się do podniesionych przez stronę powodową zastrzeżeń. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wydane opinie, pozwalają na prawidłowe rozpoznanie sprawy.

Analizując zasadność roszczenia, należy wskazać, że w przypadku szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu odszkodowanie z obowiązkowego ubezpieczenia OC ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności jego posiadacza lub kierującego. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji, poruszanych za pomocą sił przyrody, posiadacz pojazdu ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie, wyrządzoną przez ruch tego pojazdu na zasadzie winy na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

Pozwany w niniejszej sprawie nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zdarzenie. Zakwestionował rozmiar krzywdy doznanej przez powoda, wysokość adekwatnego zadośćuczynienia, datę naliczania odsetek od kwoty zadośćuczynienia oraz zasadność roszczenia odszkodowawczego (sporny okres i wymiar godzinowy sprawowania opieki, stawka za godzinę opieki, koszt dojazdów do placówek medycznych oraz kwota tytułem utraconego zarobku).

Formalna zasada odpowiedzialności strony pozwanej nie budziła wątpliwości. Spór sprowadzał się do wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia, odszkodowania oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

Zadośćuczynienie

Dla oceny rodzaju obrażeń, których doznał powód w następstwie wypadku z dnia 15 sierpnia 2018 r., a także ich następstw na jego zdrowiu oraz intensywności i zakresu doznanych przez niego cierpień zasadnicze znaczenie miała opinia biegłego specjalisty A. M. (specjalista ortopedii i traumatologii) oraz opinia biegłego specjalisty G. P. (specjalista neurolog), opracowane w niniejszej sprawie.

Biegły z zakresu chirurgii ogólnej, (...) ustalili, że powód doznał 21% trwałego uszczerbku na zdrowiu. W dniu zdarzenia rozpoznano u powoda następujące obrażenia, które skutkowały ustaleniem 21% uszczerbku na zdrowiu:

- wieloodłamowe otwarte II stopnia złamanie trzonu kości piszczelowej lewej z przemieszczeniem odłamów – poz. 158/a – 5%;
- otwarte I stopnia złamanie trzonów kości promieniowej i łokciowej prawej z przemieszczeniem odłamów – poz. 123/a – 6%;
- otwarte I stopnia złamanie dalszej części trzonu kości ramiennej lewej z przemieszczeniem odłamów – poz. 113/a – 5%;
- uszkodzenie ścięgna mięśnia podłopatkowego lewego (potwierdzone badaniem USG) – poz.114/b – 5%.

W dniu badania stwierdzono u powoda: nieznaczne ograniczenie ruchomości, chód utykający na lewą kończynę dolną, bliźnię podudzia prawego i na piszczeli, zmienione obrysy mięśnia czworogłowego uda lewego (zanik mięśnia). Biegły stwierdził, iż dolegliwości bólowe na które skarży się powód odpowiadają mechanizmowi urazu.

Nadto, powód wymaga ciągłej rehabilitacji usprawniającej. Doznane przez S. C. w dniu zdarzenia urazy mają wpływ na ogólny spadek sprawności i trudności w poruszaniu się.

Opinia, zarówno pierwotna jak i uzupełniająca, które pozwoliły Sądowi w ustaleniu stanu faktycznego są przekonywujące, spójne i logiczne.

Odnosząc się do żądania zadośćuczynienia wskazać trzeba, że zgodnie z art. 445 k.c., Sąd może przyznać osobie poszkodowanej w wypadku przewidzianym w art. 444 k.c., tj. osobie, która doznała uszkodzenia ciała lub której zdrowie uległo rozstrojowi, zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, celem zadośćuczynienia pieniężnego jest przede wszystkim złagodzenie cierpień i towarzyszących im ujemnych uczuć związanych z uszkodzeniem ciała i rozstrojem zdrowia. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por. orzeczenie SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626).

Zgodnie z przyjętym w doktrynie i ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, zadośćuczynienie winno mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny. Jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną. Zadośćuczynienie powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiaru krzywdy i szkody niemajątkowej. Na krzywdę poszkodowanego składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi i nieodwracalnymi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1985 r., II CR 94/85).

Wskazać należy, że na skutek zdarzenia rozpoznano u powoda: wieloodłamowe otwarte II stopnia złamanie trzonu kości piszczelowej lewej z przemieszczeniem odłamów, otwarte I stopnia złamanie trzonów kości promieniowej i łokciowej prawej

z przemieszczeniem odłamów, otwarte I stopnia złamanie dalszej części trzonu kości ramiennej lewej z przemieszczeniem odłamów. Odniesione obrażenia uzasadniały przyznanie 21% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Powyższe ustalenia potwierdza opinia biegłego A. M..

Oczywistym jest, że na zasadność roszczenia powoda wpływ mają także cierpienia wynikające z dolegliwości w trakcie leczenia jak i po jego zakończeniu. Powód doznał rozległych urazów. Obrażenia, które doznał i zastosowane leczenie wiązało się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi.

Podnieść należy, że przez okres około 180 dni po wypadku potrzebował pomocy osób trzecich przy zwykłych czynnościach życia codziennego. Powód przed wypadkiem była osobą sprawną fizycznie, pracował, prowadził aktywny tryb życia, prowadził samochód, był aktywny w życiu społecznym. Z uwagi na uraz kończyn dolnych jego aktywność życiowa uległa znacznemu ograniczeniu. Powód przed wypadkiem był aktywny fizycznie, uprawiał sporty. Pasję dzielił z młodszym synem. Co prawda biegły nie stwierdził przeciwwskazań do uprawiania sportu amatorska, jednak powód musi dostosować aktywność fizyczną do swoich dolegliwości.

Wypadek i związane z nim przeżycia miały niewątpliwie również wpływ na jego stan psychiczny, co jest uzasadnione już samym faktem uczestniczenia przez nim w wypadku drogowym.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, w ocenie Sądu, kwota żądana przez powoda w wysokości 150.000 zł nie jest kwotą adekwatną do doznanej przez niego krzywdy. Sąd uznał za zasadne przyznanie powodowi zadośćuczynienia w kwocie 75.000 zł. Zadośćuczynienie w takiej wysokości jest należycie wyważone i pozostaje w odpowiedniej relacji do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa. Wskazać należy, iż biegły specjalista z zakresu (...), wskazał, iż rokowania na przyszłość powoda są pozytywne. Powód zakończył leczenie ze skutkiem zadowalającym, na co w dużej mierze miała odpowiednia rehabilitacja powypadkowa. Nadto, biegły z dziedziny neurochirurgii w swojej opinii

podał, że „w związku z doznany urazem, u powoda nie doszło do stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie schorzeń neurologicznych. U powoda nie występują neurologiczne następstwa wypadku. Uraz z dnia 15 sierpnia 2018r. nie spowodował stałych ani długotrwałych neurologicznych następstw”. Nie można także pominąć faktu, iż powód powrócił do zawodu wykonywanego przed dniem wypadku.

Uwzględniając uprzednio wypłacone zadośćuczynienie w kwocie 28.000 zł należy stwierdzić, że łącznie kwota 103.000 zł jawi się jako odpowiednia do skali krzywdy, którą doznał powód, uwzględnia również rodzaj doznanych urazów, ich zakres, natężenie i czas trwania leczenia, trwałość skutków naruszenia, stopień ich uciążliwości oraz wiek powoda. Zadośćuczynienie w tej wysokości, zdaniem Sądu, jest także należycie wyważone i pozostaje w odpowiedniej relacji do aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 822 k.c. oraz art. 445 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 75.000 zł tytułem zadośćuczynienia (pkt I wyroku).

Odszkodowanie

Kolejnym roszczeniem powoda było żądanie odszkodowania w łącznej kwocie 40.160,92 zł, za koszty paliwa w wysokości 300,76 zł, koszty opieki w wysokości 30.168,00 zł oraz utracone dochody w wysokości 9.692,16 zł.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Celem odszkodowania w ramach art. 444 § 1 k.c. jest restytucja stanu istniejącego przed wypadkiem, a jeśli jego przywrócenie nie jest możliwe, zastąpienie stanu dawnego stanem, w którym poszkodowanemu zostaną zapewnione warunki życiowe zbliżone do tych, jakie miał przed wyrządzeniem mu uszczerbku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ogranicza się jednak rozmiary obowiązku pokrycia „wszelkich kosztów” wymaganiem, aby ich żądanie było konieczne i celowe ((...), w LEX Nr 1604656).

Przykładowo można wymienić koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji u wybitnych specjalistów, dodatkowej pomocy pielęgniarskiej, koszty lekarstw itp.), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych koniecznych aparatów (okularów, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego itp., wydatki związane z przewozem chorego do szpitala i na zabiegi, z przejazdami osób bliskich w celu odwiedzin chorego w szpitalu, z koniecznością specjalnej opieki i pielęgnacji, koszty zabiegów rehabilitacyjnych, dostosowania mieszkania do potrzeb osoby niepełnosprawnej, wydatków związanych z różnymi rodzajami terapii, wyjazdami sanatoryjnymi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, (...), LEX Nr 558304).

Określenie „wszelkie koszty” oznacza ograniczenie rozmiarów obowiązku ich pokrycia do wymogu, by były one konieczne i celowe. Bez wątplenia do takich kosztów należą koszty paliwa, koszty opieki oraz utracone dochody.

W orzecznictwie zwrócono uwagę na różnicę między odszkodowaniem dochodzonym na podstawie art. 444 § 1 k.c. a rentą wyrównawczą z art. 444 § 2 k.c. Otóż renta wyrównawcza, choć ma charakter odszkodowawczy, ustalana jest na przyszłość. Od żądania renty wyrównawczej należy odróżnić żądanie zwrotu wydatków, związanych ze zwiększonymi potrzebami poszkodowanego, które już poniesiono. Konsekwencją tego rozróżnienia są przesłanki przyznania obu świadczeń. W przypadku renty (art. 444 § 2 k.c.) nie jest wymagane wykazanie, że poszkodowany faktycznie zaspokaja swoje zwiększone potrzeby, to jest, że ponosi określone wydatki. Do jej przyznania wystarczy samo istnienie zwiększonych potrzeb jako następstwa czynu niedozwolonego. W przypadku roszczenia odszkodowawczego, warunkiem zasądzenia stosownej kwoty jest wykazanie faktu jej wcześniejszego poniesienia na zwiększone potrzeby. Odszkodowanie dochodzone w oparciu o art. 444 § 1 k.c. może dotyczyć kosztów poniesionych, czyli już wydatkowanych, które powodują powstanie w majątku poszkodowanego określonego uszczerbku. Ciężar dowodu w tym zakresie, zgodnie z regułą określoną w art. 6 k.c., spoczywa na powodzie. Jeżeli zatem poszkodowany dochodzi

zwrotu kosztów paliwa, kosztów opieki i utracone dochodu (art. 444 § 1 k.c.), to wówczas spoczywa na nim obowiązek udowodnienia, że wydatek tego rodzaju i w oznaczonej wysokości został faktycznie poniesiony, oraz że powód utracił dochody w związku ze zdarzeniem. Odszkodowanie obejmuje bowiem wszelkie koszty wynikłe z powstałego uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, z tym że obowiązek ich zwrotu dotyczy jedynie wydatków realnie poniesionych, nie zaś takich, których obiektywna potrzeba istniała, ale nie została zrealizowana. Wyjątek od zasady, iż odszkodowanie obejmuje koszty poniesione stanowią koszty leczenia, przygotowania do zawodu, które mogą być przez obowiązane do naprawienia szkody wyłożone z góry (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 25 kwietnia 2013 roku, I ACa 95/13, LEX Nr 1314675; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 24 kwietnia 2013 roku, I ACa 59/13, LEX Nr 1314793).

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę okoliczności rozpoznawanej sprawy i schorzenia oraz ich rozmiar, sytuację rodzinną, potrzeby w zakresie leczenia koszty paliwa i koszty opieki należy uznać za niezbędny i celowy wydatek w rozumieniu art. 444 § 1 k.c.

Zgodnie z przedstawionymi przez stronę powodową dowodami powód poniósł koszty paliwa w kwocie 300,76 zł, udowodnił poniesiony wydatek załączonymi do pozwu fakturami (k. 184). Powód przebywał w szpitalu, a osobą go odwiedzająca była żona J. C.. Kwota żądana przez powoda, w ocenie Sądu nie jest wygórowana. Sąd dał wiarę, iż paliwo zostało zużyte wyłącznie na dojazdy do szpitala przez żonę. Bez wątplenia są to wydatki poniesione, które były konieczne.

Strona powodowa poniosła także koszty opieki. Korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty niewątpliwie stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. Legitymacja czynna żądania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawuje nad nim opiekę. Bezsprzeczne w sprawie było, iż powód wymagał opieki przez 180 dni. Okoliczność ta została przyznana przez stronę pozwaną. Sporną kwestią pozostawał jedynie zakres godzinowy niezbędnej opieki. Pozwany w piśmie z dnia 5 marca 2019 r. przyznał koszty opieki w kwocie 5.670 zł przyjmując, iż powód wymagał opieki przez 90 dni po 6 godzin dziennie, a następnie przez kolejne 90 dni 3 godzinny dziennie. Przy czym pozwany ustalił stawkę godzinową na poziomie 7 zł. Natomiast powód wskazywał, iż przez pierwsze 90 dni wymagał opieki w wymiarze 16 godzin dziennie, a przez okres kolejnych dni było to 6 godzin dziennie. Przy czym jako stawkę godzinową podał 18,10 zł – zgodnie z Uchwałą nr XLVIII/943/18 Rady Miasta O. z dnia 15 czerwca 2018r. w sprawie ustalenia szczegółowych warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze. Z kolei biegły z zakresu chirurgii ogólnej, (...), wskazał w opinii, iż powód wymagał opieki osób trzecich przez około 6 tygodni po 3 godziny dziennie. Sąd wziął pod uwagę opinię biegłego i uznał, iż zasadne są koszty opieki przez pierwsze 90 dni w wymiarze 6 godzin dziennie oraz kolejne 90 dni w wymiarze 3 godzin dziennie. Jako koszt jednej godziny usług opiekuńczych Sąd przyjął 10 zł jako stawkę rynkową w 2018 i 2019 roku. W ocenie Sądu przyjęta przez pozwanego stawka 7 zł jest rażąco zaniżona, z kolei wskazywana przez powoda stawka 18,10 jawi się jako zawyżona, bowiem jest to stawka usług opiekuńczych specjalistycznych, natomiast nad powodem opiekę sprawowała jego żona, matka oraz teściowa.

Odszkodowanie za koszty opieki osób trzecich (art. 444 § 1 zd. 1 k.c.) zostało wyliczone w następujący sposób: (90 dni x 6 h x 10 zł) + (90 dni x 3 h x 10 zł). Należne powodowi odszkodowanie z tego tytułu wyraża się więc kwotą 8.100 zł. Biorąc pod uwagę, że w toku likwidacji szkody pozwany wypłacił powodowi z tego tytułu kwotę 5.670 zł, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.4300 zł z tytułu opieki osób trzecich.

W zakresie roszczenia dotyczącego odszkodowania za utracony zarobek Sąd orzekała na mocy z art. 444 § 1 k.c. Wskazać należy, że ujęte w przepisie pojęcie „wszelkie koszty” oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy należy do Sądu (por. wyrok SN z 9.01.2008r II CSK 425/07). W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że powyższe koszty obejmują min. zwrot utraconych zarobków i dochodów. Powód dochodził w pozwie z tego tytułu kwoty 9.692,16 zł, przedkładając do akt zaświadczenie o dochodach zawierające utracone wynagrodzenie brutto. Podstawą do ustalenia wynagrodzenia jest kwota netto, a nie brutto. Wobec czego wezwano powoda do przedłożenia zaświadczenia o dochodach, które przedstawiać będzie utracony zarobek netto. Powód przed wypadkiem zarabiał 7.500,00 zł brutto. Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał

dowodowy, z którego wynikało, że powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od 15 sierpnia 2018r. do 11 czerwca 2019r., Sąd ustalił, iż powód utracił wynagrodzenie w kwocie 404,75 zł netto. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił powodowi wypłaty odszkodowania z tytułu utraconego zarobku.

Mając powyższe na uwadze należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda łącznie 3.135,51 zł (300,76 zł koszty paliwa + 2.430 zł koszty opieki + 404,75 zł utracony zarobek) tytułem odszkodowania (pkt II wyroku).

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 817 k.p.c. Zgodnie z treścią powołanego przepisu, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Natomiast, w przypadku, gdy w tym terminie wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność decyzją z dnia 11 grudnia 2018r.

Powód zażądał w pozwie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty.

Sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 75.000 zł oraz 3.135,51 zł od dnia 15 grudnia 2018 roku tj. 4 dni po wydaniu decyzji przez pozwanego o przyznaniu zadośćuczynienia i odszkodowania powodowi – zgodnie z żądaniem pozwu.

Z powyższych względów na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w pkt I i II wyroku.

Ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość

Oddaleniu podlegało powództwo o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku z dnia 15 sierpnia 2018r. na przyszłość, z uwagi na fakt, że stan zdrowia powoda jest utrwalony oraz zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uprawdopodobnił wystąpienia nowych skutków wypadku w przyszłości.

Poszkodowany w sprawie o zasądzenie odpowiedniego świadczenia na podstawie przepisu art. 444 k.c. oraz 445 k.c. na swoją rzecz, może również żądać ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia. Wykładnia funkcjonalna art. 189 k.pc. przemawia za przyjęciem interesu prawnego w ustaleniu, jeżeli istnieje jakaś obiektywna niepewność stanu prawnego, bowiem mogą wystąpić dalsze skutki zdarzenia, które na dzień wytoczenia powództwa nie są znane bądź nie można jeszcze na ich podstawie sformułować właściwego żądania pozwu (Uchwała SN z dnia 17 kwietnia 1970 r., sygn. akt III CZP 34/69, wyrok SN z dnia 11 stycznia 2019 r., sygn. akt V CSK 558/17). Powód w ocenie Sądu nie wykazał, aby miał interes prawny w domaganiu się ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Ustalenie odpowiedzialności na przyszłość jest zasadne wówczas gdy istnieje pewien stan niepewności np. że stan zdrowia poszkodowanego może ulec pogorszeniu poprzez powstanie nowych skutków, nieznanych na dzień wytaczania pierwotnego powództwa. Łączny uszczerbek na zdrowiu powoda został stwierdzony w wysokości 21%. Biegły A. M. w swojej opinii wskazał, iż powód zakończył leczenie ze skutkiem zadawalającym a rokowania na przyszłość są pozytywne. Mając powyższe na uwadze, należy uznać, że stan zdrowia powoda jest utrwalony. W ocenie Sądu nie istnieje taka niepewność co do skutków wypadku, która uzasadniałaby ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Na marginesie wskazać należy, że sprawca wypadku, w którym został poszkodowany powód został uznany winnym popełnienia czynu zabronionego spenalizowanego w kodeksie karnym. W związku z tym zgodnie z art. 442¹ § 2 k.c. termin przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wynosi 20 lat od dnia popełnienia przestępstwa. W związku z tym, brak ustalenia w przedmiocie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość nie pozbawia powoda możliwości dochodzenia w przyszłości roszczeń dotyczących nowo ujawnionych następstw wypadku z dnia 15 sierpnia 2018r. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd nie znajduje do podstaw do ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość i z uwagi na brak spełnienia przesłanek z art. 189 k.pc. na podstawie tego przepisu oddala powództwo w tym zakresie, o czym orzeczono w pkt III sentencji wyroku.

Strona powodowa wygrała proces w części. Zgodnie z art. 100 k.p.c. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo

gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu powoda w łącznej kwocie 17.970,43 zł składają się: opłata od pozwu (9.509 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), wynagrodzenie pełnomocnika w stawce wynikającej z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (5.400 zł), wynagrodzenie biegłego (łącznie 2.944,43 zł), oraz opłata od uzasadnienia postanowienia (100 zł).

sędzia Krystian Szelaąg